

Judith Visser

TRIP

‘Eindelijk,’ riep Tess, die naast me fietste en haar beide handen hoog de lucht in stak. ‘Vrijheid, Amber!’ Haar fiets slingerde.

Ik lachte mee. ‘Zeven weken lang.’

Tess greep haar zwalkende stuur beet en hief haar gezicht op naar de zon. Toen we bij mijn straat waren aangekomen, reed zij verder en rinkelden we onze fietsbel ten afscheid.

Ik zette mijn fiets in de schuur en liep via het witstenen pad om het huis heen naar de voordeur, waar mijn moeder me zoals altijd in de deuropening stond op te wachten. Als vertaler van Duitse teksten werkte ze vanuit huis, en het raam van haar werkkamer keek uit op de straat.

Dat ze me geen kus meer gaf wanneer ik thuiskwam of wanneer dan ook, was niets nieuws meer, en met de schooltas die ik van mijn rug liet glijden verdween ook de vrolijkheid die om me heen had gehangen. Ik overhandigde de rugzak aan mijn moeder, die het ding met een uitgestrekte arm in ontvangst nam zodat ze er verder niet mee in aanraking kwam. Haar handen waren gehuld in witte latex handschoenen. Samen liepen we naar binnen, waar de zomerse buitenlucht plaatsmaakte voor de penetrante geur van reinigingsmiddelen.

In de gang bukte ik om mijn schoenen uit te trekken. Ik zette ze op de grond naast de grote kartonnen doos met voetcon-

dooms. De blauwe, steriele plastic hoesjes knisperden tussen mijn vingers toen ik een nieuw paar tevoorschijn trok. Het grote pak babydoekjes ernaast was voor Yuriko, die ik telkens wanneer we van buiten kwamen grondig moest afvegen. Mijn rugzak werd door mijn moeder in een plastic tas gewikkeld, zodat het onzichtbare buitenvuil niet kon afgeven.

Ik liep de woonkamer in, waar ik zoekend om me heen keek. ‘Waar is Yuriko?’

Mijn moeder kuchte voorzichtig. ‘Daar wilde ik het eigenlijk even met je over hebben, Amber. Ik weet hoe leuk je het vindt dat ze altijd maar op je afvliegt als jij thuiskomt, maar ik kan niet langer toestaan dat ze door het hele huis banjert. Het is zomer, ongedierte vermenigvuldigt zich met deze hitte sneller dan je denkt, en een hond is een broeinest van bacteriën. Yuriko is dus boven, in jouw kamer met de deur dicht, en daar blijft ze voortaan.’

Ik keek haar verbaasd aan. ‘Wat een onzin! En je weet net zo goed als ik dat Yuriko deuren kan openmaken.’ We hadden haar inmiddels geleerd dat de koelkast verboden terrein was, maar kamerdeuren maakte ze nog steeds open. Het was een behendigheid die hoorde bij het uiterst slimme ras.

‘Dan doen we je deur op slot,’ besloot mijn moeder, en voordat ik er wat tegen kon inbrengen ging ze verder: ‘Ik mag haar niet scheren van jou, dus dit is de meest logische op-’

‘Natuurlijk mag je haar niet scheren,’ viel ik uit. ‘Luister nou eens naar jezelf, mam, het wordt steeds erger! Pap is nog maar een week weg en je draait al door! Zie je dan niet hoe absurd we erbij lopen? Met die belachelijke voetcondooms en die verschrikkelijke plastic hoezen over de bank en stoelen!’ Om mijn woorden kracht bij te zetten sloeg ik met vlakke hand op de bank, en een doffe *pets* klonk op het dikke, doorzichtige plastic. ‘Horren voor de ramen! Luchtreinigers door het hele huis.’ Ik schudde mijn hoofd.

Mijn moeder kruiste defensief haar armen voor haar borst. De witte handschoenen staken er aan weerszijden bizar uit.

‘En nu mag Yuriko ineens niet meer binnen rondlopen,’ ging ik door. ‘Ze wóónt hier, hoor, net als wij. Al drie jaar, en zijn we er ooit ook maar één keer ziek van geworden?’

‘Feit blijft dat die dikke vacht onhygiënisch is.’

Ik haalde diep adem om kalm te blijven. ‘Ik wrijf haar continu van top tot teen schoon met die stinkende babydoekjes van jou. Dat moet genoeg zijn. Je kunt haar niet de hele dag opsluiten. Stel dat er eens iets aan de hand is? En ze heeft beweging nodig.’

‘Die krijgt ze, je loopt iedere dag een uur met haar door het bos. Zolang jullie niet aan het trainen zijn voor de marathon is dat meer dan genoeg. Dan kan ze makkelijk de rest van de dag in jouw kamer zitten. Er zijn mensen die hun hond in een hok opsluiten en die beesten blijven ook leven. Ik ga hier niet de hele middag over discussiëren, Amber.’

Met open mond staarde ik haar aan. Toen liep ik langs haar en greep de telefoon die op tafel lag. Met een wilde beweging trok ik het plastic boterhamzakje dat om het apparaat gewikkeld zat los. ‘Ik ga pap bellen.’

‘Die slaapt, het is daar al nacht.’ Ze keek me ongeduldig aan. ‘Het enige wat ik wil is dat Yuriko niet langer al dat vuil verspreidt. Is dat nou echt te veel gevraagd?’

Met een klap legde ik de telefoon terug. ‘Te veel gevraagd? Mam, deze hele toestand is krankzinnig! Alles! Je laat onze boodschappen thuis bezorgen omdat je niet buiten wilt komen. Je houdt je adem in als ze gebracht worden vanwege de “bacillen” van de koerier. Wij leven hier binnen in een krankzinnige jungle van horren en klamboes en plastic hoezen, omdat jij –’

‘Niemand is perfect,’ onderbrak ze me boos. ‘Er heeft maar één perfect mens bestaan op deze aarde, en –’

‘En die hebben ze gekruisigd,’ vulde ik aan. Ik rolde met mijn ogen en griste de plastic tas met daarin mijn schooltas van tafel. ‘Dat weet ik nou wel. Ik ga naar boven, naar Yuriko. Die is tenminste normaal.’

Stampend liep ik de trap op.

Yuriko sprong enthousiast tegen me op toen ik mijn kamerdeur opendeed, en ondanks alles schoot ik in de lach. ‘Hé, kleine wolf. Jij snapt ook niets van dat gekke gedoe, hè?’

Zo klein was ze niet meer. Wanneer ze zoals nu op haar achterpoten stond was ze bijna even groot als ik. Ze deed onvermoeibare pogingen mijn gezicht te likken. Lachend liet ik me naar beneden zakken.

Toen ik op bed ging zitten sprong ze naast me. Ik haalde mijn telefoon uit mijn broekzak. Terwijl Yuriko zich tevreden naast me neer vlijde, haar hoofd op mijn schoot, kriebelde ik met mijn vrije hand in haar nek en hield mijn mobiel tegen mijn oor.

Tess nam meteen op. ‘Hé, chickie.’

‘Hoi.’

‘Wat klink je down, *what’s up?*’

Ik zuchtte dramatisch. ‘Ik word gek hier.’

Tess giechelde. ‘Wat heeft ze nu weer gedaan? Wil ze jou ook kaalscheren?’

‘Heel grappig,’ mompelde ik zuur. ‘Ik denk echt dat ze hulp nodig heeft. Nu mijn vader weg is laat ze zich helemaal gaan in die idiote obsessie.’

Op de achtergrond schreeuwde de vader van Tess iets. Ze kreunde. ‘Ik kan nu niet praten,’ zei ze. ‘We waren net bezig de koffers uit de berging te slepen toen je belde. Hier is het ook een stressboel op het moment. Mijn moeder is zoals gewoonlijk compleet hysterisch voordat we met vakantie gaan. En dat terwijl we maandagochtend pas vertrekken.’

‘Jij gaat tenminste nog weg,’ merkte ik op, niet in staat de jaloezie uit mijn stem te houden.

‘Jouw tijd komt nog wel,’ beloofde Tess. ‘Wanneer we volgend jaar achttien zijn gaan we met zijn drieën op reis: jij, ik en Yuriko!’

Ik glimlachte. ‘Geweldig plan.’

Toen we ophingen liet ik me achterovervallen en staarde naar het plafond. Wat een begin van de vakantie. Hoe ging ik het in ’s hemelsnaam heel de zomer met mijn moeder uithouden? Mijn vader zou pas aan het einde van de zomer terugkomen uit Tokyo, waar hij de komende tijd op het hoofdkantoor zat van het Japanse bedrijf waar hij in Nederland voor werkte. Toen ik hem over de telefoon had verteld hoe mijn moeder aan het doorslaan was, had hij geprobeerd me te suspen door te zeggen dat ik het gewoon even moest volhouden en dat het vast zou veranderen als hij terug was. Maar hij had makkelijk praten, hij was hier niet. En Tess ging maandag lekker met vakantie en zou de hele zomer in Noorwegen blijven.

Ik zuchtte.

Beneden werd de stofzuiger aangezet.

Soms was het bijna niet meer voor te stellen dat mijn moeder niet zo lang geleden nog normaal was geweest. Dat we de ramen nog konden openzetten en met onze schoenen aan naar binnen mochten lopen. In de badkamer hadden tot voor kort dikke, zachte handdoeken gehangen in plaats van de spartaanse rollen keukenpapier waar we ons de laatste dagen mee moesten afdrogen. En ze had me nog gewoon durven aanraken.

Het was allemaal begonnen met de Mexicaanse griep. Toen de eerste berichten over het dodelijke virus in het nieuws kwamen was mijn moeder de berichtgeving op de voet gaan volgen, maar mijn vader en ik hadden er niets achter gezocht. Dat de nieuwsberichten langzaam een obsessie werden beseften we te laat, en pas nu ik erop terugkeek zag ik dat we beter hadden moeten opletten. Ik had de signalen eerder moeten zien. Kleine

dingen, zoals boodschappen die ineens online werden gedaan in plaats van in de winkel, de vloer die steeds vaker werd ge-dweild en haar mooie lange nagels die tot op het leven werden kort geknipt.

Met een zucht begroef ik mijn vingers in de dikke, zachte vacht van Yuriko. Afscheren. Ik schudde met afschuw mijn hoofd. Het was het meest absurde idee dat ik ooit had gehoord. In het begin was mijn moeder nota bene net zo enthousiast over Yuriko geweest als ik. Ik kon het me nog zo goed herinneren, ik was bijna veertien toen mijn vader voor het eerst gesproken had over de bijzondere hond van een collega van hem. Het dier heette Yuri en was een Tsjecho-Slowaakse wolfhond: een kruising tussen een wolf en een Duitse herder. Ademloos had ik mijn vader aangekeken terwijl hij dit vertelde. ‘Wauw,’ fluisterde ik.

Hij deelde een samenzweerderige glimlach met mijn moeder en zei: ‘Yuri is drachtig.’

Mijn moeder straalde. ‘We kunnen het haar nu wel vertellen, denk ik.’ Opgetogen keek ze mij aan. ‘Je krijgt eindelijk een hond, Amber.’

Uitzinnig van vreugde was ik mijn ouders om de nek gevallen. Na jarenlang zeuren ging mijn grootste wens in vervulling: mijn eigen hond!

‘Op voorwaarde natuurlijk dat je goed je best blijft doen op school én dat je hem zelf uitlaat,’ had mijn vader eraan toegevoegd.

Ik had gelachen om die laatste conditie. Natúúrlíjk ging ik hem zelf uitlaten. We woonden op nog geen vijf minuten loopafstand van het Lage Bergse Bos, het zou heerlijk zijn om daar samen te kunnen rondzwerven, om te ravotten en hem van alles te leren.

Voor mijn moeder was het fijn dat ze voortaan gezelschap zou hebben wanneer ik overdag op school zat en mijn vader op

zijn werk was. ‘Gezellig,’ had ze vrolijk verklaard. En alle drie keken we uit naar de komst van het nieuwe gezinslid, ik vol ongeduld.

Toen de grote dag eindelijk aanbrak en we bij mijn vaders collega op bezoek gingen, viel de keuze direct op een teefje, een onweerstaanbaar bolletje van donkergrijs pluis, dat onbesuisd om mijn benen danste. Ik hurkte bij haar neer, en de beweeglijke pup probeerde met grote toewijding op mijn vingers te knabbelen en keek te midden van haar broertjes en zusjes met nieuwsgierige ogen naar me op. Toen ik haar optilde en in mijn armen sloot gaf moeder Yuri met haar neus een goedkeurend duwtje tegen mijn been. Ik begroef mijn gezicht in het donzige puppyhaar, snoof de zoete nestgeur op en giechelde toen ik een lik op mijn wang kreeg.

Ik noemde de kleine wolf Yuriko.

De eerste officiële dag van de zomervakantie was bedoeld om uit te slapen, en het was al na tien uur toen ik mijn ogen opende en me loom uittrekte. Vanaf het voeteneinde van mijn bed keek Yuriko me klaarwakker en afwachtend aan, en ik grinnikte. 's Nachts, wanneer ik op mijn zij lag, nestelde ze zich met haar hoofd in de holte van mijn knie, maar eenmaal wakker ging ze geduldig aan het voeteneind liggen wachten tot ik ook eindelijk ontwaakte. Gelukkig had ze een sterke blaas.

Samen met Yuriko liep ik de trap af naar beneden, de plastic hoesjes gehoorzaam om mijn blote voeten, en zette in de keuken de waterkoker aan. Terwijl ik wachtte tot het theewater kookte vulde ik Yuriko's drinkbak en kwam mijn moeder vanuit de woonkamer fronsend bij me staan. Haar bruine krullen waren nat van de eerste douche van vandaag, er zouden er nog minstens drie volgen. De zeepgeur lag als een tweede huid over haar poriën.

Misprijzend keek ze naar Yuriko, die gulzig van het water dronk dat ik voor haar neerzette, en ze plaatste haar handen in haar zij. 'Amber, we hadden toch een afspraak?'

Ik keek naar haar gekwelde gezicht en slikte mijn uitval in. Er waren grenzen, en die nieuwe regels over Yuriko gingen te ver, maar ik ging de eerste dag van mijn vakantie niet meteen

verknallen met ruzie. Zonder wat te zeggen liep ik weg, een bo-
terham met pindakaas in mijn handen. Yuriko volgde.

In mijn kamer kauwde ik op het brood, en het deeg vormde
een steeds taaiere bal in mijn mond. Mijn moeder weigerde te-
genwoordig om brood van de bakker of supermarkt te eten,
niet in staat de gedachte te verdragen dat andere mensen het
hadden aangeraakt voordat het de verpakking in ging.

‘Maar het meel dat je gebruikt om je eigen brood mee te bak-
ken, is toch ook eerst door mensenhanden aangeraakt?’ had ik
tegengeworpen.

‘Dat maakt niet uit, die bacteriën sterven tijdens het bakpro-
ces en daarna komt niemand er meer aan behalve wij. Dat is
het verschil.’

Ze geloofde heilig in haar eigen opvattingen, en dus aten we
taai brood en kwamen onze groenten en fruit uit blik of diep-
vries. De enige positieve ontwikkeling aan haar nieuwe obses-
sie was dat ze eindelijk net als ik vegetariër was geworden.

Mijn vader liet het gebeuren en hij schoof zijn eigen grenzen
steeds verder met mijn moeder mee om een botsing te voorko-
men. ‘Het zijn maar kleine dingetjes, Amber,’ had hij gezegd,
‘het kan geen kwaad. Ze gaat door een moeilijke periode omdat
je opa is overleden en dit is haar manier om ermee om te gaan,
om te zorgen dat we zelf die Mexicaanse griep niet krijgen.’

‘Opa had geen Mexicaanse griep.’

‘Dat weet ik. Maar ze is gewoon voorzichtig, Amber. Laten
we het haar niet nog moeilijker maken, oké? Het gaat vanzelf
over als straks die griep ook overwaait.’

Maar hij had het onderschat, en hoe langer ik erover na-
dacht hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat mijn moeder de
reden was dat hij de kans om een tijd in het buitenland te
werken meteen en met beide handen had aangegrepen. Net als
ik had hij ernaar gesnakt om even te weg zijn uit deze waan-
zin.